

не е ослепел повече от това, колкото е бил слеп до тогаз: с бело петно в зеницата на едното око, което се е повредило от усилените му занимания в Одеса.

А какво ли ще да е „виждал“ той, Чинтулов, „в бъдещето на нашия духовен живот“ и какво ли ще да е „сжзнал“ в предсмъртния си час?

Сигурно ще да е сжзнал следното:

Че поетите в България ще бъдат откривани най-малко 100 години след раждането им, а после ще им се търси местото.

Че истинският поет никога не умира, макар да не е паднал с оржие в ръка „в бой за свобода“.

Че у истинския поет се тай понекога, покрай един кръгъл Хамлет, и един Дон Кихот, който нередко заплаща своето „сюпремно безумие“ с сълзите на първия върху един „Милен хамжк“ . . .

Че красивата печал, с която ни обгарят словата на един поет, се ражда в „студените и мрачни нощи“ на дълбоката душевна борба.

Че, некога е живел един „саможивец“ с златна лира в ръка, а не с цигулка, който е изпевал своите песни, преди да ги пусне от прозореца си, иззидан в Балкана, като птици всред народа — спонтанно пеещи птици*), за което още тогава са му завиждали имащите причина за това, завиждали са на един феномен на времето си по дарба и начетеност, с едно око всред толкова живеещи в „мрак и тъмнина“ двуоки, и все пак са пригласяли на лирата му.

Съвременник, списание за политика, култура и общественост, год. I, кн. 1-10 Редактор В. Ганев. Съредактор: Ив. Д. Буров и Д-р Хр. Тодоров.

В излезлите книги планомерно и с ясно преследвана цел са дадени статии по въпроси от стопанския и обществен живот у нас и в чужбина. Сътрудниците на списанието, хора бележити, както в нашия обществен живот, тъй и в литературата ни са дали ценни трудове. Работите на Ив. Ев. Гешев, В. Ганев, проф. М. Арнаудов, проф. Ст. Младенов, Д-р Хр. Тодоров и Д-р Хр. Мутафов правят списанието гвърде интересно.

Съвременник е едно от първите списания у нас, което ни напомня, както по съдържание, тъй и по външност за ония мощен подем на мисъл и творчество, що изживяваше България преди войните. И за това с радост посрещаме вся-

*) Всички стихотворения на Чинтулова се пеят от народа (Б. А.).